

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie R. K. ,
ukaranej z art. 119 § 1 k.w.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
na posiedzeniu w dniu 10 kwietnia 2025 r.,
kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść
od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu
z dnia 19 lipca 2024 r., sygn. akt II Ka 314/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Krasnymstawie
z dnia 11 kwietnia 2024 r., sygn. akt II W 67/24

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w Zamościu do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Krasnymstawie wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2024 roku, w
sprawie o sygn. akt II W 67/24:

1. obwinioną R. K. uznał za winną tego, że w dniu 10 grudnia 2023 roku w Ł. , woj. [...] dokonała kradzieży dwóch kart pamięci marki G., powodując straty w łącznej kwocie 90 złotych na szkodę A. F. , to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 119 § 1 k.w. i za to, na podstawie art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 39 § 1 i § 2 k.w. wymierzył karę nagany;
2. na podstawie art. 119 § 4 k.w. orzekł wobec obwinionej obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego A. F. kwoty 90 (dziewięćdziesięciu) złotych tytułem równowartości ukradzionego mienia;
3. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.w. zwolnił obwinioną w całości od wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionej, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości w zakresie popełnienia przez obwinioną czynu na niekorzyść obwinionej, w sytuacji poszlakowego charakteru sprawy wynikającego z braku dowodów o charakterze bezpośrednim, przede wszystkim nie ujawnienie żadnego świadka naocznego, który mógłby świadczyć o osobie sprawcy w związku z czym powinno rozstrzygnąć się na korzyść obwinionej;
2. naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie, polegające na:
 1. uznaniu przez sąd I Instancji, iż w sprawie doszło do popełnienia zarzucanego obwinionej czynu w sytuacji, że brak jest jakichkolwiek dowodów poza zeznaniami skonfliktowanego z obwinioną byłego męża;
 2. uznaniu przez sąd, iż jedyną logiczną wersją zdarzenia jest wersja, że to obwiniona pod nieuwagę pokrzywdzonego dokonała kradzieży należących do A. F. kart pamięci pomimo iż, to były mąż obwinionej mógł celowo z premedytacją usunąć je a następnie ukryć i składać fałszywe zawiadomienie o możliwości popełnienia wykroczenia w celu wywarcia na obwinionej zniechęcenia do podejmowania

kolejnych prób kontaktów z małoletnim synem w jego aktualnym miejscu zamieszkania;

3. uznaniu przez Sąd winy obwinionej pomimo braku udowodnienia jak również uprawdopodobnienia jakoby A. F. w dacie rzekomego zdarzenia był właścicielem lub posiadaczem wskazanych kart pamięci oraz jaka była wartość mienia.

4. uznaniu przez Sąd winy obwinionej pomimo, iż przeszukanie dokonane w miejscu zamieszkania obwinionej wykazało, że nie pozostaje ona w posiadaniu przedmiotowych kart pamięci;

5. błędzie w zakresie ustalenia wartości szkody, który nie został oparty wiarygodnymi dowodami ani nawet uprawdopodobniony.

Skarżący wniósł o zmianę w całości zaskarżonego wyroku w stosunku obwinionej R. K. poprzez uniewinnienie od zarzucanego jej czynu oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obwinionej kosztów procesu w I i II Instancji sądowej, w tym kosztów obrony z wyboru według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy w Zamościu wyrokiem z dnia 19 lipca 2024 roku, w sprawie o sygn. akt II Ka 314/24 zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, orzekając także o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację na korzyść obwinionej od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów postępowania, to jest naruszenie art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez zaniechanie należytego rozważenia przez sąd II instancji podniesionych w apelacji zarzutów, a mianowicie zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. oraz zaniechanie konkretnego i rzetelnego odniesienia się do tych zarzutów w uzasadnieniu swojego wyroku.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, dlatego podlegała rozpoznaniu i uwzględnieniu na posiedzeniu bez udziału stron, zgodnie z treścią art. 535 § 5 k.p.k.

Należy w pełni podzielić zarzut zawarty w kasacji Rzecznika Praw Obywatelskich o rażącym naruszeniu przez Sąd Okręgowy w Zamościu przepisów prawa procesowego, tj. art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Okręgowy bowiem w sposób wadliwy przeprowadził kontrolę odwoławczą zaskarżonego wyroku, gdyż nie rozważył w sposób wszechstronny zarzutów apelacji, w szczególności zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.

Odnosząc się do utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego, wskazać należy, że zrealizowanie obowiązków wynikających z treści art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. wymaga nie tylko niepomijania żadnego zarzutu podniesionego w środku odwoławczym, lecz także rzetelnego ustosunkowania się do każdego z tych zarzutów oraz wykazania konkretnymi, znajdującymi oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach, argumentami, dlaczego uznano poszczególne zarzuty zawarte we wniesionym środku odwoławczym za zasadne bądź też za bezzasadne. Do naruszenia tych przepisów może więc dojść wtedy, gdy sąd drugiej instancji pomija w swoich rozważaniach zarzuty zawarte w apelacji lub wręcz ogranicza się do ogólnikowego stwierdzenia, że zarzut jest zasadny lub że jest niezasadny (zob. postanowienie SN z dnia 9 marca 2023 r., III KK 308/22).

Analiza uzasadnienia sporządzonego przez Sąd Okręgowy w Zamościu prowadzi do wniosku, iż sąd ten nie rozważył w należyty sposób podnoszonych przez skarżącego zarzutów odwoławczych, nie uzasadniając również we właściwy sposób swojego stanowiska w tym zakresie. Zdaniem Sądu Najwyższego autor kasacji w pełni trafnie wskazał, iż w pisemnych motywach rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Zamościu nie dokonano właściwej oceny dwóch przeciwstawnych sobie dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonego i wyjaśnień oskarżonej, mocno ze sobą skonfliktowanych byłych małżonków. Sąd ten wskazał jedynie, że odmienne twierdzenia obwinionej nie mogły zostać uznane za wiarygodne. Sąd odwoławczy nie odniósł się w żadnym zakresie do wskazywanych w apelacji okoliczności podważających wiarygodność zeznań pokrzywdzonego, który już raz pomówił przed organami ścigania obwinioną, jednak weryfikacja materiału dowodowego doprowadziła do umorzenia postępowania wobec ustalenia, że czynu nie popełniono. Sąd ten również w żadnym zakresie nie odniósł się do podnoszonej w apelacji kwestii

braku należytego udowodnienia faktu posiadania skradzionych kart przez pokrzywdzonego i wartości tego mienia. Fakt bowiem posiadania tych kart został ustalony wyłącznie w oparciu o oświadczenie pokrzywdzonego o ich posiadaniu i zakupie na A.

Powołane okoliczności jednoznacznie wskazują, że postępowanie przed sądem II instancji obarczone było błędami, zaś przeprowadzona przez ten sąd kontrola odwoławcza nie miała charakteru kontroli rzetelnej, zgodnej ze standardami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Zdaniem Sądu Najwyższego, na etapie postępowania odwoławczego doszło do rażącej obrazę wskazanych przepisów proceduralnych, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia.

Uwzględniając powyższe rozważania, koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w stosunku do R. K. i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd winien mieć na uwadze poczynione powyżej ustalenia, a także odnieść się w sposób wnikliwy i rzetelny do wszystkich zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy obwinionej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

[J.J.]

[a.ł.]